

1661 5. Dec. 1888: 1. Beh. af Lovf. om det offentlige Fattigvæsen. 1662

man af Hensyn dertil skulde træffe Lovgivningsbestemmelser. Det maa være Folket selv, der i det Hele hæver sig i Moralitet, saa at de levende Klasser i Kommunerne paa Landet — det er jo kun derfra, at man hører Klager — komme saa vidt, at de se, at Sligt er uanstændigt, at Sligt ikke bør finde Sted. Jeg er nu ikke saa bange derfor, thi jeg tror, at vi siden den Gang ere komne meget langt bort derfra, og jeg tror ogsaa, at vi ville faae en Ende derpaa. Det andet Moment, som det ærede Medlem lægger Vægt paa, er at gavne Personerne, Individerne, og der kan det være et meget stort Spørgsmaal, hvad der kan være bedst for de Vedkommende, det kan vel egentlig i mange Tilfælde være dem ligegyldigt, naar vi blot komme bort fra Forsørgelses-spørgsmaalet. Men der er eet Moment, som det ærede Medlem ikke lægger Vægt paa, og det er, hvad der gavner Samsundet, det kommunale Samsund. Der tror jeg rigtignok, at man maa sige, at meget hurtig Erhvervelse af Forsørgelsesret ikke vil være i det kommunale Samsunds Interesse, det maa kræve, at den Vedkommende har haft Ophold af en passende Varighed, inden han virkelig kan siges at høre hjemme paa et nyt Sted. Det vilde nemlig lede til meget store Ulemper for de enkelte Kommuner, naar der i visse Perioder er Mange, der vandrer derhen, ingenlunde for at tage noget varigt Ophold, og at det vil være til stor Bebyrdelse for Kommunerne navnlig paa Landet, derom kan der ikke være Spørgsmaal. Jeg maa altsaa foreløbig tillade mig at erklære mig imod den Forandring, som det ærede Medlem har foretaget i § 16. — Vi maa nu gaa langt frem, inden vi komme til den næste Forandring, endogsaa blot til en Redaktionsforandring, nemlig til § 57. Den Forandring, det ærede Medlem har gjort der, tror jeg kun er en nødvendig Forandring, og jeg tror ogsaa, at den er tilstrækkelig, idet det ærede Medlem har indført Loven af 15de Mai 1875, som ikke eksisterede den Gang, det forrige Lovforslag forelaa til Behandling i Thinget, og det er vist aldeles fyldestgørende, at det staar der. Det skal jeg imidlertid nærmere undersøge. — Den næste Forandring, som det ærede Medlem har gjort, er i § 59, og den gaar ud paa at sætte „Amtsraadet“ i Stedet for „Amt-

manden“ og forøvrigt give Paragrafen en Redaktion, som ikke kan passere, hvilket det ærede Medlem selv vil se. Der staar: „Forpligtelser afgjøres af Amtsraadet i den Amtsraadsreds, hvortil Kommunen henhører, og forsaavidt det er Kjøbenhavn eller Kjøbstæderne, om hvis Forpligtelser, der tvistes, af Indenrigsministeren“. For det Første er jo det Tilfælde ikke indbefattet, at de Kommuner, der er Tale om, ligge i forskellige Amtsraadsredse; for det Tilfælde er der ingen Regel. Det var der i Paragrafen, som den tidligere var redigeret, idet Reglen gik ud paa, at det var den Kommune, hvor Vedkommende var forsørgelsesberettiget, om jeg huster ret. . . . Ja: „Den Kommune, mod hvem Bliqten gjøres gjældende“. De skulde have Afgjørelsen, og saa blev der dog en Regel. Endvidere forekommer det mig, at der mangler Regler, naar Tvisten staar mellem Kjøbstadkommuner og Landkommuner, medmindre man saa vilde gaa til Indenrigsministeren. Men det er ikke det Væsentlige derved. Min væsentlige Bemærkning ved den Forandring, der er sket ved Paragrafen, er den, at det maa anses for meget tvivlsomt, om det er hensigtsmæssigt at henlægge Afgjørelsen til Amtsraadene. Medens jeg ikke kan have Noget at erindre imod, at man i § 31 ved det Tilsyn, der er Tale om, henlægger det til Amtsraadet, forekommer det mig, at den Slags rent juridisk administrative Afgjørelser meget vanstelig vilde kunne henlægges til Amtsraadene, naar Afgjørelserne skulde blive nogenlunde ensartede og falde nogenlunde i rette Tid. Vil man lægge det hen til Amtsraadene, vil det blive Gjenstand for en Udvalgsbehandling, og der vil gaa en uendelig lang Tid inden Afgjørelsen, og man risikerer, at den ene Afgjørelse vil komme i Strid med den anden. Jeg tror, at med Hensyn til den Slags administrative Afgjørelser vil det være hensigtsmæssigt at lade dem blive under Amtmændene og Indenrigsministeren, og i saa Tilfælde siktrer man sig ogsaa det, som er af saa stor Vigtighed i den Slags Spørgsmaal: Ensartet Afgjørelse. I § 60 har det ærede Medlem gjort en lille Forandring mod det Tidligere. Den angaar jo nu døvstumme, blinde og idiotiske Børn. Jeg tror, at Regjeringens Forslag allerede havde de blinde og de døvstumme Børn. Det ærede Medlem